

Meditatie 1 Petrus 2, 4: "En komt tot Hem, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar."

Gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Het zal u wel eens gebeurd zijn, dat iemand u een naam noemt en vraagt: Heb jij die ook gekend, of: Ken jij die misschien? En dat je dan moet antwoorden: "Nee, die ken ik niet persoonlijk. Ik ken zijn naam wel, maar ik ken hem niet persoonlijk."

Stel je voor dat iemand je zou vragen: "Ken jij Jezus de Messias?" Als je dan eerlijk zou zijn, zou dan niet je antwoord op dat moment zijn: "Ik ken zijn naam wel, maar ik ken hem niet persoonlijk." Is dat dan je eerlijke antwoord?

Diezelfde eerlijkheid proefde ik in een artikel afgelopen week, waarin stond: In het huidige Europa hebben slechts drie procent van de mensen een persoonlijke relatie met God. En we weten allemaal heel goed waar dat van komt: van deze ik-gerichte maatschappij, van de hebzucht en de geldzucht van de mensen, van het gebrek aan inzicht, en vooral ook het feit, dat mensen niet meer met elkaar praten over de dingen die wezenlijk zijn in leven en in sterven.

Hoeveel moeite hebben mensen niet om een persoonlijke relatie met elkaar te hebben. Het is toch onbegrijpelijk, dat een vader en moeder maar zo'n beetje bij elkaar langs leven, en dat ze dan ook nog verwachten, dat hun kinderen het er beter vanaf zullen brengen. Het is toch onacceptabel, dat jonge mensen vandaag de dag niet meer weten hoe ze een relatie onderhouden. Maar het is ook geen wonder, als je dag in dag uit door de wereld om je heen wordt platgegooid met oppervlakkigheden, met goede en slechte tijden. Het is toch geen wonder, dat ook jonge mensen nauwelijks meer met elkaar durven praten over de dingen die ze werkelijk belangrijk vinden.

We vragen ons vandaag in de gemeente in gemoede af, of wij een persoonlijke relatie met God hebben. En dan gaat het er niet om, wie hier de schuld moet krijgen. Iedereen heeft zo zijn eigen problemen en vragen op zijn eigen bordje, en daar heb je meestal ruim genoeg aan. Het gaat er niet om dat we vandaag met verwijten gaan slingeren, maar waar het wel om gaat dat zijn twee dingen.

In de eerste plaats, dat wij ons bewust worden en blijven van hoe het in ons leven gesteld is met de wezenlijke dingen. En in de tweede plaats, hoe het gesteld is met onze persoonlijke relatie tot God. En de bijbel, Gods woord, helpt ons op weg in deze vragen.

Allereerst de vraag naar de wezenlijke dingen van het leven. Diep in ons hart vinden we die dingen wezenlijk, die we hebben geleerd van het evangelie. Maar aan de oppervlakte wordt ons al datgene opgedrongen, wat ons leven zou kunnen verrijken, of het nu geld is, of mooie spullen, of dingen om te genieten, maar ook proberen anderen ons leven te verrijken met denkbeelden en religieuze ideeën en met godsdienstige gewoontes, die ons niet eigen zijn, die niet passen bij ons, noch bij de Heer. Wij worden lastiggevallend, door mensen die verdeeldheid zaaien, omdat we grotere waarde hechten aan de waarheid, dan aan de onderlinge liefde. Al met al vragen naar de werkelijk belangrijke zaken.

Wat is wezenlijk in uw leven? Bedenk dat eens bij jezelf, wat vind ik nu werkelijk belangrijk in het leven? Zijn het al die uiterlijkheden, die we zo net opgenoemd hebben? Wat is werkelijk belangrijk voor je? Is het je gezondheid, zijn het de mensen om je heen? Vindt je hen belangrijker dan jezelf, zodat je er zelf aan onderdoor gaat?

Het kan nog veel erger. Hoe vaak is het me al niet overkomen, dat ik mensen vraag: Hoe is het met vader of moeder, en dat dan het antwoord is: Dat weet ik eigenlijk niet, in jaren niet gezien!

En hoe vaak ben ik nu al geconfronteerd met oudere alleenstaande mensen, die door hun kinderen in de steek gelaten zijn. Die hun vader of moeder in een isolement stoppen, om er maar vanaf te zijn, van die lastige gesprekken, van die vragen, van al die moeilijke dingen die er gebeurd zijn.

En hoe vaak gebeurt het niet, dat opgroeiende kinderen maar halve en halfzachte antwoorden krijgen op de levensvragen, die ze stellen. Omdat ouders en ouderen die vragen zelf nog niet onder ogen hebben gezien, omdat ze er maar liever bij weglopen.

En het is vandaag ook niet de bedoeling, dat we tegen elkaar een donderpreek houden, zovan: Kijk eens wat jij aanricht in het leven. Nee, waar het me om gaat, dat is, dat we ons bewust ervan worden, dat al deze dingen een zaak gemeen hebben. Als we het allemaal op een rijtje zetten, wat we gezegd hebben, dan is onze conclusie, dat wij alleen nog maar vluchten. Vluchten voor de wezenlijke vragen, maar ook vluchten voor de mogelijke antwoorden.

Wij vluchten voor onszelf, omdat we onze tekortkomingen niet kunnen accepteren. M.a.w. wij hebben geen persoonlijke band met onszelf. Wij vluchten voor de levensvragen, omdat we bang zijn dat we er geen antwoord op krijgen. Of misschien vluchten we wel, omdat we bang zijn voor de antwoorden, die God zelf ons geeft. En dan vluchten we maar weer in kleingeloof. En dan gaan we de nadruk leggen op de uiterlijkheden van onze kerk en ons geloof. En dan gaan we kritiek krijgen op de kerk; en dan zeggen we: Ach wat is het toch allemaal armoedig hier bij ons.

Maar waar zit eigenlijk onze armoede? Die zit niet in de uiterlijkheden, die zit niet in de buitenkant, maar de armoede zit in onszelf. En ook daarvoor zijn wij op de vlucht.

Vlucht. Jakob vluchtte uit vrees voor Ezau, naar Laban, de broer van Rebecca. Jakob trad vrijwillig in de dienst van Laban. Hij diende hem 20 jaren. En dat terwijl Laban ons getekend wordt als een man die zelfzuchtig is, en tegelijk ook hebzuchtig. En ook van de afgoden wist hij wel het een en ander te vertellen. Laban was een rijk man, maar ondanks al zijn rijkdom moest Laban erkennen dat de Here God hem had gezegend omwille van Jakob. God had Laban ervan weerhouden, om Jakob kwaad te doen, toen deze van hem was weggevlucht.

En wat zien we hier gebeuren? Deze beide, de godvrezende, en de godslasteraar, zij spreken met elkaar over de wezenlijke dingen van het leven. Ondanks al hun verschillen zoeken zij het gesprek en zoeken ze vervolgens naar een oplossing. Die oplossing is een hele menselijke. Want ook Laban en Jakob weten, dat de mens moeilijk te veranderen is, en dat de persoonlijke relatie tussen hen altijd een zeer gespannen relatie zal blijven. Daarom zoeken en vinden ze een menselijke oplossing.

"Toen haalden zij stenen en maakten een steenhoop en zij hielden daar bij die hoop een maaltijd." En zij maakten onderling de afspraak, dat geen van beide die grens van de steenhoop zou overtrekken.

Zo hadden die beide gesproken, en ze hadden samen gegeten en gedronken en ze hadden een afspraak gemaakt, zodat zij niet langer hoefden te vluchten voor elkaar. Wat een zegen, dat vriend en vijand zo ver samen kunnen komen. Wat een zegen, dat een hoop stenen ervoor kan zorgen, dat de persoonlijke relatie herstelt is. "En de Here houde wacht tussen u en mij." zegt Jakob.

Maar zo ver hoeft het niet te komen in ons leven. Psalm 139 zegt: Waar zou ik vluchten voor Uw geest? Waar vlucht ik voor Uw aangezicht. Ook deze psalmist weet dat vluchten een noodsprong is. Wij kunnen niet vluchten voor de levensvragen. Wij hoeven niet meer te vluchten voor dierbaren, omdat we het niet meer kunnen vinden samen. Want in uiterste nood kom je dan hopelijk zo ver, dat je samen een hoop stenen neerlegt, en samen eet en drinkt en vervolgens in betrekkelijke vrede naast elkaar leeft.

Maar zo ver hoeven wij het niet altijd te laten komen. Wij hoeven het niet zo ver te laten komen, dat we maar wat bij elkaar langs leven. Wij kunnen daar veel aan doen, als we de armoede maar niet in de uiterlijkheden zoeken, maar in onszelf.

Een buitenstaander zou wel eens kunnen zeggen, dat ons geloof koud is. Misschien zeggen we dat bij onszelf ook wel eens: Wat een koude bedoening, daar in die kerk. Maar, u weet toch: God woont niet in stenen huizen, God woont in je hart. De God van Jakob: een God die niet uit is op wraak, een God die onverwacht zegent, een God die mensen in zijn dienst stelt, om zijn wil te volbrengen, zoals Hij onverwacht Laban in zijn dienst neemt.

Hoe is dan uw geloof? Is je geloof misschien versteend? Is het van binnen koud geworden? Heb je geen persoonlijke relatie meer met onze God? Ja maar, dat is ook niet zo eenvoudig, dominee, want wie heeft ooit God gezien? Hoe kun je een persoonlijke relatie hebben met een onzichtbare God? Hoe werkt dat dan?

En dan zoeken we naar een betrouwbare getuige, die uit de eerste hand weet heeft van het reddend werk van Jezus Christus. Dan zoeken wij onze raad bij een ooggetuige. En wie beter dan Petrus, die hartsvriend van de Here Jezus, die zo ver wegdaalde, dat Hij Jezus verloochende, maar die later de rest van zijn leven als een betrouwbare ooggetuige het evangelie heeft gepredikt.

Petrus weet wat het is, als je geloof versteend. Toen hem werd gevraagd, of hij soms ook bij Jezus hoorde, toen versteende zijn geloof, en hij zei: Ik ken die mens niet! Maar in de brief van Petrus laat hij ons zijn hart zien, daar waar God woont. En dan zien wij een apostel, die anderen een hart onder de riem steekt. Al die christenen in Klein-Azië, die gebukt gaan onder dreigementen en spotternijen, omdat ze zich zo anders gedragen dan de gewone mensen. En Petrus getuigt bij hen van zijn onverwoestbare geloof in Jezus de Messias.

Petrus is een ooggetuige. Hij was zelf getuige geweest van het lijden en sterven van Jezus Christus, en als ooggetuige spoort hij de mensen aan om hun hoop te vestigen op de Messias, op de lijdende knecht des Heren, die door God de Vader uit de doden is opgewekt.

Hoop op die God betekent niet alleen een onvergankelijk eeuwig leven, maar het betekent hier en nu ook: Een persoonlijke relatie met God. En hoe geven wij vorm aan die persoonlijke relatie met God: Door de navolging van onze Heer Jezus.

Wat we zagen bij Jakob en Laban, dat was een menselijke oplossing, om in betrekkelijke vrede verder te kunnen. Maar de vrede van je hart vindt je pas, als je durft te kiezen voor de koninklijke weg, de weg van Jezus Christus.

Vraag dan jezelf hier en nu: Heb ik eigenlijk een persoonlijke band met Jezus? Is Hij degene die mij met raad en daad terzijde staat? Is Zijn Vader in de Hemel degene, op wie ik vertrouwen in heel mijn leven?

Het houdt godzijdank niet op met hier en daar een steenhoop tussen de mensen in. Ja ik zou de muren van onze kerken willen vergelijken met die steenhoop tussen Jakob en Laban. In betrekkelijke vrede leven wij naast elkaar. Maar wij kunnen elkaar niet vinden, niet in het leven en niet in het geloof. Want als het er op aan komt dan hechten wij meer belang in het zoeken naar waarheid, dan in de navolging van de Here Jezus.

Willen wij eigenlijk wel een persoonlijke relatie met God of blijven we liever afstandelijk geloven? Ja, die steenhopen tussen de mensen en tussen de kerken, ze getuigen van de slechte persoonlijke relatie die mensen onderling hebben.

En als dan ons geloof en onze kerk verstaend is, als dan de mens in zichzelf gekeerd leeft, tot de dood erop volgt, als dan de mens geen geloof kent, maar slechts kleingeloof, of dood geloof. Beginnen wij dan niet zolangzamerhand te verlangen naar een persoonlijke relatie met de Heer?

Het is zo eenvoudig, maar wij maken het zo moeilijk. Het is zo eenvoudig: Wij hoeven slechts hardop te zeggen: Jezus heeft alle macht, Hij is Redder der wereld. Wij hoeven slechts een enkel moment ons te concentreren bij de Schepper en Hem te danken voor iedere nieuwe dag in ons leven. En dan hebben we die barrières, die steenhopen, die muren niet meer nodig. Dan hebben wij rechtstreeks contact met God. Dan hoeven wij niet langer te twifelen.

Met God spring ik over een muur, zingt de psalmist. Een persoonlijke relatie met God, door Zijn Zoon Jezus onze Heer. Ja we mogen heel gewoon vertrouwen op de woorden van die ooggetuige Petrus, die woorden, die godzijdank bewaard zijn gebleven, zodat wij ze mee kunnen nemen: "komt tot Hem, de levende steen."

De levende steen. Een vreemde benaming van de Heer? Wanneer leeft een steen? Dan moeten we even denken aan de Satan, die Jezus in verzoeking brengt en zegt: Maak van deze stenen broden. En Jezus antwoordt: "Niet van brood alleen, maar van het Woord Gods zult gij leven." Wanneer leven stenen in deze moderne tijd. Wij brengen stenen tot leven door huizen te bouwen, door gastvrijheid te oefenen. Maar wij brengen in deze afschuwelijke wereld ook nog steeds stenen tot leven, door ze op te werpen tot steenhopen. Ja, erger nog, brengen we stenen tot leven door elkaar te stenigen, letterlijk en figuurlijk. Door elkaar te verketteren, en na te wijzen, door over elkaar te praten, en niet met elkaar in gesprek en in gebed te zijn.

In de strijd die wij voeren met elkaar en met het leven dreigen wij ten onder te gaan. In deze ik-maatschappij wordt een spelletje gespeeld met het religieuze bewustzijn in de mens.

dit kwijt
Wat ons ten enen male ontbreekt, dat is een persoonlijke relatie met de Here God, in de navolging van Jezus Christus. Levende getuigen van de Heer hebben vandaag hun woord gesproken: Jakob en Petrus en Jezus zelf.

En als we dan dolen en zoeken. Als wij dan met de mond vol tanden staan, als ons gevraagd wordt naar ons geloof, en als we anders geen antwoord hebben dan: Ik ken zijn Naam, maar ik ken Hem niet persoonlijk, dan wordt het tijd, dat ons het evangelie wordt verkondigd.

Want vergeet niet: Als je met God geen persoonlijke relatie hebt, dan kun je het met de mensen om je heen helemaal wel vergeten.

Soms merk je in dit wonderlijke leven, dat God zelfde verboden relatie herstelt, dat Hijzelf de band opnieuw in orde brengt. Op een moment, dat je daar niet op hebt gerekend, als je bij de vragen van dood en leven wordt bepaald, dan is Hij er ineens. Met Zijn Woord, met het getuigenis van Jezus, met Zijn kracht en met zijn onmetelijke liefde.

In leven en in sterven hoeven wij niet te wanhopen bij steenhopen en muren, bij het uitzichteloze van de dingen. Wij hoeven niet te wanhopen als we de persoonlijke relatie met God zoeken en onderhouden.

Dat is het evangelie dat u vandaag verkondigd wordt, het zijn de woorden van een ooggetuige en daarom spreken ze voor zichzelf, zonder nadere uitleg. Hoor maar:

"Komt tot Hem, Jezus Christus, de levende steen, door de mensen wel verworpen, maar bij God uitverkoren en kostbaar en laat u ook zelf als levende stenen gebruiken, voor de bouw van een geestelijk huis, om een heilig priesterschap te vormen, tot het brengen van geestelijke offers, die Gode welgevallig zijn, door Jezus Christus. Daarom staat er geschreven: Zie, Ik leg in Sion een uitverkoren en kostbare hoeksteen, en wie op Hem zijn geloof bouwt, zal niet beschaamd uitkomen." AMEN